

Вірний (скорочено)

Михайло Чабанівський

Ігор приїхав з міста влітку до тітки. Те, що побачив він у сусідньому дворі, дуже схвилювало його. Рудий хлопець, Только, тягав по саду цуценя, підстьобуючи його лозиною. Цуценя не встигало, переверталось й котилося по землі, як клубок ниток.

– Ти чого мучиш? — вигукнув Ігор.

– А чого його жаліти, коли він нам не потрібний? Все одно в діжці втопимо.

– Нащо ж топити? Краще віддай мені.

Рудий віддав цуценя. Але раптом передумав, відібрав і сказав, що просто так не може віддати. Адже це собака мисливський. Ігор задумався, що ж він міг запропонувати. І приніс усі іграшки, які були в нього в селі. Хлопець забрав іграшки й запропонував товаришувати. Ігор згодився за умови, що Только не буде мучити тварин. Ігор, виявляється, знав про те, що Только минулого року зруйнував лелече гніздо.

А Ігор, радіє, прибіг додому. Він грався зі своїм цуценям. Нагодував його молоком. Потім позбирав усі дощечки і зробив хатку. Навіть віконечко приладнав, ще й травки примостив, щоб м'яко було спати. Треба було тільки ім'я песику придумати. Хлопець згадав, як батько розповідав, що собака — вірний друг людини. "Вірний!" — придумав Ігор.

Кожного дня Ігор грався з цуценям з ранку до вечора. Тепер його не можна було впізнати. Шерсть на ньому лоснілась, лапи вирівнялись. Вірний уже багато чого вмів: ставав на задні лапи, стрибав у воду за м'ячем, не чіпав без дозволу їжі, не скуб пуху з каченят. Якось цуценя захворіло, Ігор так засмутився, що не схотів їсти.

– Ти від нього відвикай, — сказала мати. — У місто ми його не повеземо, доведеться комусь віддати. Нікуди його брати у квартиру аж на п'ятий поверх.

Батько приїжджав у село по неділях. Він вирішив перевірити, на що здатен Ігорів товариш. Кинув шматок ковбаси. Цуценя його впіймало. У цей час по вулиці біг чорний пес.

– Вірний, взяти!

Цуценя кинулося на собаку, але побачивши, що його ніхто не боїться, перевернулося на спину й почало лащитися. Батько засміявся. Ігор образився на батька.

– Нічого, що здав позиції, але ж напав! Уяви собі — у бій кинувся! Це вже добре.

З цього часу, приїжджаючи з міста; тато цікавився Вірним. Ним цікавився й Только, зазираючи через паркан. Його Тарзан не вмів нічого такого робити. І Только був незадоволений, що віддав Ігореві не те цуценя.

Скінчилося літо. Уся сім'я збирала речі, щоб їхати до міста. Один Ігор стояв сумний. Батько запропонував віддати Вірного Толькові. Та Ігор раптом сказав, що нізащо не віддасть. Нехай краще живе в тітки. Нарешті всі сіли в машину, і вона рушила. Только потихеньку вкрав Вірного. Але той, викрутившись, вкусив злодія, і

побіг по свіжому сліду машини.

Ігор у цей час гірко плакав на задньому сидінні. Раптом він глянув у заднє віконце і голосно скрикнув:

— Він, він! Дивіться!

Вірний доганяв машину, адже в ній їхала найкраща в світі людина — Ігор.